

Zrod a rození (ustavičné)

O „zrodu“ nelze mluvit (ani o něm tak myslit) jako o nějaké pevné hranici, a už vůbec ne jako o nějakém „bodu“ v čase. Zrodit se může pouze nějaká (pravá) událost, a ta se – má-li ve svém událostném dění pokračovat – musí „rodit“ stále znovu, a to s každou další chvílí svého „života“, svého událostného dění. Událost se „rodí“ po celou dobu svého trvání (událostného dění), a stejně tak po celou dobu také hyne a „umírá“. Proto nemůžeme – přísně vzato – opakující se tento moment „zrodu“ (rození) události považovat za její součást, za její složku (tedy ani za složku jejího „bytí“, jež by byla nějak vintegrována do jejího „života“, do celku jejího událostného dění. Naproti tomu je „zrod“ každé události bytostně spjat s její časovostí, přesněji s jejím „časováním“ (vytvářením, „produkcí“, eventuelně jakousi „indukcí“ časového pole, bez něhož by se žádná událost nemohla „dít“, „stávat“, odehrávat). Zmíněný „moment zrodu“ je zároveň „momentem časování“ (resp. momentem počátku časování), a to jako naprosto nezbytného „předpokladu“ možnosti, aby událost začala aktivně vykonávat své „bytí“ své událostné dění. A právě proto tento moment nemůže být součástí ani složkou tohoto výkonu. Žádná událost (žádný subjekt) nemůže tedy vykonávat (v rámci svého událostného dění a jeho vykonávání) také tento „moment zrodu“, který jej však nutně jako „předpoklad“ (ovšem nikoli „minulý předpoklad“) doprovází po celou dobu jejího událostného dění.

(Písek, 100501-2.)